

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 18/03-61

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2003 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészároša a Daniela Švábyho prerokoval prijatú sťažnosť A. M. G., trvale bytom Spolková republika Nemecko, O., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., vo veci porušenia čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Nto 58/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Nto 58/02 **p o r u š i l** právo A. M. G., aby súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody, podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. A. M. G. **p r i z n á v a** primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. A. M. G. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 368 Sk (slovom osemtisícristošesťdesiatosem slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. J. H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. I. ÚS 18/03-32 z 29. januára 2003 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť A. M. G., trvale bytom Spolková republika Nemecko, O. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., vo veci porušenia čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a s čl. 2 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Nto 58/02.

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže tak sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 13. marca 2003, ako aj krajský súd vo vyjadrení z 20. februára 2003 vyslovili súhlas s tým, aby sa upustilo od ústneho pojednávania.

Z podanej sťažnosti zo 4. novembra 2002, ako aj z jej doplnenia zo 7. januára 2003 vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa z 18. apríla 2002 došlo k začatiu trestného stíhania sťažovateľa pre trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej a psychotropnej látky,

jedu, prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. a) a d) Trestného zákona. Uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Nt 34/02 z 19. apríla 2002 bol sťažovateľ vzatý do väzby. Matka sťažovateľa žiadosťou z 28. mája 2002 požiadala o nahradenie väzby sťažovateľa peňažnou zárukou, s čím sťažovateľ 29. mája 2002 vyslovil súhlas, pričom zároveň toho dňa aj sám požiadal o nahradenie väzby sľubom. Napokon podaním z 3. júna 2002 spochybnil ústavnosť a zákonnosť ďalšieho trvania väzby a požiadal Okresnú prokuratúru Bratislava V (ďalej len „okresná prokuratúra“) o prepustenie z väzby. Keďže okresná prokuratúra žiadosti nevyhovela, žiadosť spolu so spisovým materiálom odstúpila na rozhodnutie okresnému súdu. Okresný súd uznesením sp. zn. 6 Nt 5/02 z 11. júna 2002 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 24. júna 2002 sťažnosť, o ktorej krajský súd uznesením sp. zn. 4 Nto 58/02 z 30. júla 2002 rozhodol tak, že uznesenie zrušil, žiadosť o prepustenie z väzby zamietol, písomný sľub sťažovateľa a peňažnú záruku jeho matky neprijal. Napriek tomu, že krajský súd rozhodol 30. júla 2002, k doručeniu jeho uznesenia došlo až 3. septembra 2002, pričom uznesenie bolo odovzdané na poštovú prepravu až 2. septembra 2002.

Podľa názoru sťažovateľa postupom krajského súdu došlo k porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru, čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3, ako aj čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 5 ods. 4 dohovoru poukazuje sťažovateľ na povinnosť súdu urýchlene rozhodnúť o zákonnosti zbavenia slobody a nariadiť prepustenie, ak je zbavenie slobody nezákonné. Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „Súd“) priznáva osobnej slobode mimoriadny význam, lebo právo na slobodu je v demokratickej spoločnosti veľmi dôležité pre jednotlivca. V prípade osôb nachádzajúcich sa vo väzbe sa vyžaduje uprednostnenie a zvýšená starostlivosť. I keď prípustnosť dĺžky lehôt bude závisieť od konkrétnych okolností, tieto majú byť v zásade veľmi krátke, pričom nemožno akceptovať vôbec žiadne zbytočné prieťahy. Uvedená zásada platí v plnom rozsahu aj vtedy, ak sa koná v dvoch inštanciách, lebo dvojinštančnosť konania nezbavuje štát povinnosti plniť záväzky vyplývajúce z čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ako neprimerane dlhé boli preto v niektorých konkrétnych prípadoch posúdené lehoty 31 dní, resp. 48 dní, alebo 2

mesiace a 5 dní. Do lehoty sa zásadne počíta celková doba konania od podania žiadosti až po právoplatnosť rozhodnutia.

Podľa názoru sťažovateľa v jeho prípade bol čl. 5 ods. 4 dohovoru porušený, lebo lehota troch mesiacov bola neprimerane dlhá a nezodpovedala povinnosti súdov konať urýchlene. Najmä nemožno ničím ospravedlniť, že krajský súd takmer mesiac doručoval svoje uznesenie vydané 30. júla 2002.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 17 ods. 2 ústavy poukazuje sťažovateľ na skutočnosť, že toto ustanovenie obsahuje v sebe aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne a urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je väzba nezákonná. To znamená, že právo vyplývajúce z čl. 5 ods. 4 dohovoru je chránené aj čl. 17 ods. 2 ústavy.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy poukazuje sťažovateľ na skutočnosť, že dôsledkom porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 ústavy mu vznikla ujma aj na právach vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 a z čl. 50 ods. 3 ústavy, a to preto, lebo až do právoplatného rozhodnutia krajského súdu nemohol využívať svoje zákonné právo opätovne požiadať o prepustenie z väzby. Pritom postup krajského súdu bol zjavne svojvoľný, nezodpovedal právu, a preto znamenal zároveň aj porušenie povinnosti štátnych orgánov zabezpečiť reálnu možnosť uplatnenia základných práv a slobôd. Svojvoľu a bránenie v uplatnení práv možno považovať jednak za porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ale aj za porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 3, čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a priznal sťažovateľovi peňažnú sumu vo výške 50 000 Sk ako primerané finančné zadosťučinenie, ktoré mu má vyplatiť krajský súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Z vyjadrenie krajského súdu z 20. februára 2003 doručeného ústavnému súdu 21. februára 2003, ako aj z doplňujúceho vyjadrenia z 25. februára 2003 doručeného toho istého dňa vyplýva, že krajský súd považuje sťažnosť za nedôvodnú a neopodstatnenú.

Krajský súd uvádza, že sťažovateľom podaná sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu bola odvolacím senátom krajského súdu riadne prejednaná, pričom uznesenie krajského súdu bolo vypracované a doručené v súlade s ustanovením § 129 ods. 2 Trestného poriadku, teda riadne a v lehote.

Ďalšia časť vyjadrenia krajského súdu sa zaoberá tými námietkami sťažovateľa, ktoré boli ústavným súdom odmietnuté v rámci predbežného prerokovania sťažnosti.

Zo stanoviska sťažovateľa zo 17. marca 2003, ktorým reagoval na vyjadrenie krajského súdu, vyplýva, že sťažovateľ považuje námietky krajského súdu za nedôvodné. Podľa sťažovateľa k vyjadreniu krajského súdu pripojená úprava ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2466/97-43 zo 14. apríla 1997 na zabezpečenie včasného konania a rozhodovania vo väzobných veciach nie je aplikovateľná v danom prípade, lebo žiaden zákon neumožňuje ministrovi spravodlivosti vydať právny akt, ktorý by bol pre súd a sudcu v konkrétnej veci záväzný, pričom tento akt nemá ani povahu právnych predpisov uvedených v čl. 144 ods. 1 ústavy. Relevantné je iba to, či konanie na krajskom súde je možné považovať za urýchlené. Konanie trvajúce tri mesiace za také považovať nemožno. Lehoty na urýchlené rozhodnutie o nezákonnosti zbavenia slobody nie sú určené numericky, ale zásadne sa počítajú na dni, a nie na mesiace. Žiadne okolnosti prípadu neodôvodňujú trvanie konania v dĺžke viac ako dvoch mesiacov. Lehotu na vyhotovenie rozsudku podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku nemožno ani v spojení s ustanovením § 138 Trestného poriadku považovať za primeranú v súvislosti s uznesením týkajúcim sa skúmania zákonnosti zbavenia slobody. Ani rozsah a obsah tohto uznesenia, ktoré má iba 1,5 strany neodôvodňuje potrebu vyhotovovať takéto uznesenie 30 dní.

Napokon sťažovateľ požaduje náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 8 368 Sk. Vychádza pritom z dvoch úkonov právnej pomoci, a to zo spísania sťažnosti, ako aj zo spísania stanoviska k vyjadreniu krajského súdu a z dvoch režijných paušálov.

II.

Z listinných dôkazov predložených sťažovateľom a zo spisov okresného súdu sp. zn. 6 Nt 5/02 a krajského súdu sp. zn. 4 Nto 58/02 vyplývajú nasledovné podstatné skutočnosti.

Žiadosť matky sťažovateľa o nahradenie väzby peňažnou zárukou z 28. mája 2002 spolu so žiadosťou sťažovateľa o nahradenie väzby sľubom z 29. mája 2002 a so žiadosťou o prepustenie z väzby z 3. júna 2002 bola okresnou prokuratúrou predložená okresnému súdu 7. júna 2002.

Uznesením okresného súdu č. k. 6 Nt 5/02-21 z 11. júna 2002 bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá. Sťažovateľ, jeho obhajca a okresná prokuratúra uznesenie prevzali 19. júna 2002.

Sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu bola doručená na okresný súd 26. júna 2002.

Spis bol predložený krajskému súdu 28. júna 2002.

Termín neverejného zasadnutia o prerokovaní sťažnosti bol vytýčený 17. júla 2002 na 30. júl 2002.

Opatrením predsedníčky krajského súdu č. Spr. 3048/02 z 18. júla 2002 z dôvodu čerpania dovolenky jednej členky senátu 4 To bol za člena senátu určený iný sudca.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 4 Nto 58/02-40 z 30. júla 2002 vyplýva, že krajský súd zrušil v celom rozsahu uznesenie okresného súdu, pričom žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol a zároveň neprijal písomný sľub sťažovateľa a peňažnú záruku jeho matky. Uznesenie krajského súdu má jeden a pol strany. Sťažovateľovi, Ústavu na výkon väzby v Bratislave a Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky – medzinárodnému oddeleniu, bolo doručené 2. septembra 2002, obhajcovi sťažovateľa 3. septembra 2002 a Krajskej prokuratúre v Bratislave 4. septembra 2002.

Z rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 209/02 z 3. septembra 2002, ktorý sa stal právoplatným toho istého dňa, vyplýva, že sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu podľa § 187 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na trest prepadnutia nespotrebovanej časti materiálu živicovej povahy v prospech štátu, ako aj na trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 T 209/02 z 3. septembra 2002, ktoré sa stalo právoplatným toho istého dňa, vyplýva, že sťažovateľ bol prepustený z väzby na slobodu.

Z „Úpravy ministra spravodlivosti SR zo 14. apríla 1997 č. 2466/97-43 na zabezpečenie včasného konania a rozhodovania vo väzobných veciach“ vyplýva, že táto úprava sa vôbec nezmieňuje ani o dĺžke konania na odvolacom súde týkajúcom sa sťažnosti proti väzbe, ale ani o lehote, v ktorej má byť uznesenie odvolacieho súdu týkajúce sa väzby vyhotovené a expedované.

III.

K porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (...).

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím (...), má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Z judikatúry Súdu vyplýva, že väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „a bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám zbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť zbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti zbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. novembra 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. decembra 2000, § 33 - 36).

Vzhľadom na vyššie uvedené konkrétne okolnosti prípadu a judikatúru Súdu bolo treba celkové trvanie konania o preskúmanie dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľa považovať za neprimerané.

Z celkovej doby trvania konania čas spotrebovaný na okresnej prokuratúre a okresnom súde bol 1 mesiac a zvyšné 2 mesiace a 5 dní (od predloženia spisu krajskému súdu 28. júna 2002 do právoplatnosti uznesenia krajského súdu 3. septembra 2002) trvalo konanie o opravnom prostriedku. Vzhľadom na to, že sťažovateľ vytýka porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru vo vzťahu ku krajskému súdu, je potrebné zaoberať sa konaním vedeným na krajskom súde.

Postup krajského súdu nemožno považovať za urýchlený. Vychádzajúc z vyššie uvedenej judikatúry Súdu krajským súdom spotrebovaný čas prevyšujúci 2 mesiace nie je možné vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti považovať za urýchlené konanie v zmysle základného práva, ktorého porušenie sa namieta.

Nemožno akceptovať obranu krajského súdu, ktorý sa odvoláva na ustanovenie § 129 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého rozsudok treba písomne vyhotoviť najneskoršie do 30 dní odo dňa jeho vyhlásenia; ak ho zo závažných dôvodov nemožno v tejto lehote vyhotoviť, predseda súdu môže povoliť dlhšiu lehotu.

Citované ustanovenie Trestného poriadku má na mysli lehotu na písomné vyhotovenie rozsudku, teda konečného rozhodnutia súdu vo veci samej, v ktorom sa rozhoduje o vine alebo nevine a o prípadnom treste. V danom prípade nešlo o takéto rozhodovanie, a to ani formálne ani obsahom. Z formálneho hľadiska nešlo o rozsudok, ale o uznesenie a z obsahového hľadiska nešlo o rozhodovanie o vine či nevine, ale iba o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľa.

Podľa § 138 Trestného poriadku v prípade neexistencie osobitného ustanovenia použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia Trestného poriadku o rozsudku.

Lehotu na písomné vyhotovenie rozsudku nie je možné použiť primerane na písomné vyhotovenie uznesenia, a to z dôvodov vyššie uvedených. Písomné vyhotovenie rozsudku je nepomerne zložitejšie a náročnejšie ako písomné vyhotovenie uznesenia.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd vyslovil, že krajský súd porušil čl. 5 ods. 4 dohovoru. Preto ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne rozoberať aj otázku porušenia čl. 17 ods. 2 ústavy, keďže toto ustanovenie zabezpečuje obdobnú ochranu.

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...).

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa názoru sťažovateľa pomalým postupom krajského súdu došlo aj k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva obhajovať sa podľa čl. 50 ods. 3 ústavy. Tým zároveň mal byť porušený aj čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ svoj názor zakladá na tej skutkovej okolnosti, že zdĺhavosťou konania o preskúmanie dôvodnosti trvania väzby krajským súdom bol pozbavený možnosti každých 14 dní žiadať nanovo o prepustenie z väzby. Krajský súd sa k porušeniu týchto článkov ústavy nevyjadril.

Podľa názoru ústavného súdu podstatná je tá skutková okolnosť, že 3. septembra 2002 došlo tak ku právoplatnému ukončeniu trestného stíhania sťažovateľa, ako aj k jeho prepusteniu z väzby. Vzhľadom na túto skutočnosť porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy nedosiahlo takú intenzitu, aby bolo potrebné porušenie týchto práv v tomto konaní vysloviť.

Ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne sa zaoberať otázkou porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, keďže tieto ustanovenia sú spravidla vždy porušené, ak je porušené niektoré základné právo alebo sloboda. Ide o sprievodný účinok porušenia základného práva alebo slobody.

K primeranému finančnému zadosťučineniu a k náhrade trov konania

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť. To znamená, že neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu (I. ÚS 15/02).

Ústavný súd považoval za oprávnenú sťažovateľovu požiadavku o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, a to do výšky 20 000 Sk. Vzhľadom na intenzitu porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru nebolo možné považovať za postačujúce jedine deklarovanie porušenia závažného základného práva sťažovateľa.

Trovy právneho zastúpenia sťažovateľa pozostávajú z trov za tri úkony právnej pomoci zo strany advokáta, a to z prevzatia a prípravy zastupovania, zo spísania sťažnosti a zo spísania stanoviska k vyjadreniu krajského súdu. Za prvé dva úkony vykonané v roku 2002 patrí odmena v sume po 3 900 Sk a za tretí úkon vykonaný v roku 2003 v sume 4 270 Sk. Režijný paušál k dvom úkonom z roku 2002 je 100 Sk a k poslednému úkonu v roku 2003 128 Sk. Preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkom sumu 12 398 Sk. Keďže sťažovateľ uplatnil z titulu náhrady trov konania iba sumu 8 368 Sk, nebolo možné priznať mu sumu vyššiu, než akú požadoval.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2003